

[Tholstrup.]

jeg nogle bemærkninger bl. a. til § 2, afgiften på gulvtæpper og gulvtæppestoffer. Det er jo en decideret skat på oprettelse af nye hjem, hvilket man ellers fra samfundets side prøver på at lette. Jeg synes, at man burde af med den slags skattelove.

§ 2, nr. 5, omhandler fyldepenne og blyanter. Det er skat på værktøj på kontorerne, og jeg mener, det er en meningsløs skat ligesom så mange af de andre. Jeg synes, at i øjeblikket, da samfundet kræver så meget skriverseri af borgerne, burde i det mindste borgerne have lov til at købe deres blyanter og penne uden afgift.

I § 3 tales der om afgifter på kufferter og tasker. Den tid af året, da man ser flest kufferter og tasker, er, når karlene og pigerne på landet skal skifte plads. Det er altså en skat på dem, der har den allermindste indtægt.

Der er skat på tornystre. Det er skolebørnene, der skal betale skat for at bære deres bøger på den efter lægernes og sundhedsautoriteternes mening mest anbefalelsesværdige måde fremfor at gå med en taske i hånden, hvorved de bliver skæve, og den skal de også betale skat af. Altså tornystre er en udmærket ting at bære skolebøger i, men skolebørnene skal nu betale skat af disse tornystre. Det skal de også af det madpapir, de pakker deres skolemad ind i.

Der er skat på køleskabe og køleanlæg. Når vi ser på de moderne lejligheder, som er dårligt isoleret og bygget billigt, ved vi, at maden ikke kan holde sig i spisekamrene. Det er ikke alle, der kan få spisekammer mod nord, og selvom de har det, er det ikke tilstrækkeligt. Det går bedre i enfamilieshuse, hvor man kan have en kælder, men da man ikke kan have kælder på fjerde sal, må man have køleskab. Det er altså igen en fordyrelse af lejlighederne og en fordyrelse for dem, der sætter bo.

Også lamper, lysekroner, kupler, neonrør og lysstofrør i moderne lamper bliver belagt med skat. Det fordyrer lejlighederne, og det fordyrer kontorerne. Altså en mørklægning af kontorerne, netop de kontorer, man må opretholde for at være i stand til at holde korrespondancen vedlige med de offentlige kontorer. Man fordyrer administrationen herhjemme, og det synes jeg ikke er nødvendigt, den er dyr nok i forvejen.

Ser man så på den gældende lovs § 5, stk. 1, § 7, stk. 1, § 12 og § 13 så finder man i disse paragraffer administration og administration og atter administration, en forøgelse i en uhyggelig grad, som gør, at tjenestemændenes antal må stige og stige uaf-

brudt, ligesom statistikken også viser, at funktionærernes antal snart er blevet større end de virkelige producenters antal. Det er en tendens, som skyldes den lovgivningsform, vi anvender.

Tændstikskatten. Der bruges vel nok en del tændstikker til at tænde cigaretter og piber med, men de fleste tændstikker bruges i køkkenet til at tænde gasapparaterne med. Det er min opfattelse — men nu kan det godt være, at der ikke ryges så meget i mit hjem —, at de fleste tændstikker, der bruges, bliver brugt til at tænde gasapparaterne med, og tændstikafgiften er derved med til at fordyre maden. Hvis man vil ramme dem, der ryger, var det mere rationelt at gøre det gennem tobaksafgiften, så man blev fri for dette administrative område og fik de samme penge ind uden at beskatte husmødrene, som skal lave havregrød eller kaffe om morgenen, eller hvad de nu bruger deres gas til. Derfor synes jeg, at tændstikskatten er en meget uheldig skat.

§ 22 drejer sig om afgift på benzintændere, såkaldte lighters, 2 kr. pr. stk. Om dette virkelig løber op til et beløb, der overhovedet er værd at regne med, kan vi måske få at vide i udvalget.

I § 25, afsnit 4, tales om 30 øre i afgift på hagpatroner. Vi har under de debatter, der har været om udryddelse af skadedyr som f. eks. råger, fået at vide, at disse skadedyrs tiltagen skyldes, at det var blevet for dyrt at skyde dem, for det kostede 30 øre, hver gang man skød bøssen af. Hvis afgiften kun skulle betales, hver gang man ramte, var det nok ikke så galt, men den kan vel ikke laves om, således at man betaler skat for hver træffer. Det var måske nemmere at afskaffe denne afgift, fiskalt betyder den meget lidt.

Så er der omsætningsskatten på biler; her har man sat satserne i vejret, samtidig med at prisniveauet har medført højere indkøbspriser, og da man i forvejen havde en progressiv skala, er omsætningsskatten steget langt ud over det normale. Omsætningsskatten var før krigen vistnok højst en snes procent, og her er den højeste afgift 75 pct. Da de mindre biler nu koster mere, end de store biler kostede dengang, og man oven i købet har den progressive skala, har man fået afgifter, der måske er ti gange så høje, som de var før krigen. En almindelig bil af de billigste mærker koster 5 000—7 000 kr. i omsætningsskat. Hvis vi engang skulle få bilhandelen givet fri, ville dette hemme en sund og nationaløkonomisk fordelagtig udskiftning af de gamle køretøjer, som bruger for megen benzin og for megen olie og kræver